

кож-то царь-ть заведе въ Бохеміѣ, не е было за разбиваніе, какъ една шепа отъ стичаны Бохемци бѣхъ въ състояніе да ѣ распрѣснхъ или да имъ прѣпятствовать до толкози, щото не можихъ даже да привземхъ градъ-ть Прага. Отъ начало Бохемци-тѣ даже нѣмахъ оржія, но дойдохъ съ бухалкы и подобны орждія, тѣй щото царь-ть гы презираше и гы нарече бухалкары; но раны-тѣ кой-то тѣ направихъ съ свои-тѣ бухалкы бѣхъ тяжкы и дѣлбокы.»

Кардиналъ *Іуліанъ* като посланникъ на Папа-та, самъ си два-пѣти присѣтствоваше кога-то най-храбры-тѣ князове и генерали бѣгахъ кога-то никой не гы гонеше, и кога-то чрѣзъ никакво прошеніе и моленіе не можалъ да гы уговори да глѣдаты че нѣма непріятели подиръ тѣхъ. Той бѣше очевидецъ, кога-то най-сетнѣ тѣ присѣднхъ на едно мѣсто, и ся осмѣлихъ да ся оглѣдаты, нѣ пакъ въ едниѣдъ върху просто говореніе че врагъ-ть приближава, отъ страхъ-ть тѣй ся уловихъ, щото ся дигнхъ, оставихъ — всичко, даже, и оржія-та си хвърлихъ и побѣгнхъ. *Іуліанъ* ся просълзи и рече: «Ахъ! не врагове-тѣ ни, но грѣхове-тѣ ни тѣй ни гонять.» Сѣщо тѣй исповѣдва и църковный Сѣборъ въ Базель, че единъ скрытъ Божій сѣдъ трѣбва да е причина, щото храбрость-та на Бохемци-тѣ отъ толкози повторены прѣдиріяты боеве не можехъ да бѣдхъ побѣдены. — Други приписвахъ на чародѣйство-то тѣзи чюдны побѣды на Таворіяны-тѣ. Но *Ме-*